

[Poul Møller.]

kun udgjorde 6 pct. af de samlede statsindtægter, og denne procent vil yderligere falde i indeværende regnskabsår, da statens indtægter som følge af indførelsen af tøjskat og andre ting er steget væsentligt. De skiftende regeringer og rigsdage har på så mange felter udvist en sådan idérigdom med hensyn til at skaffe staten indtægter, at det er uhyre vanskeligt for et yngre medlem af tinget at fatte, hvorfor sindene kan ophidses, fordi toldindtægterne forøges fra 5—6 pct. til 6—7 pct. Der er da også forlængst fundet andre veje til beskyttelse af dansk produktion; ved importforbud og importrestriktioner er der siden 1932, bl. a. med støtte af det radikale venstre, som ser rødt, når toldforslag behandles, gennemført en beskyttelse af danske erhverv både i by og på land, som er betydelig mere effektiv og meget mere fordyrende for forbrugerne end en moderat toldpolitik.

Selve toldbeskyttelsen er da også jævnt hen faldet i de senere år. I 1938 udgjorde tolden 7½ pct. af den samlede importværdi, i 1948 4½ pct. og i 1954 2½ pct. Disse tal taler deres tydelige sprog om dansk toldpolitikks særdeles liberale karakter; men de fortæller også, at den industri, som skal klare sig i fri konkurrence, er meget vanskeligere stillet, end tilfældet var før krigen. De siger samtidig en hel del om toldens overordentlig beskedne indflydelse på prisdannelsen.

Det konservative folkeparti betragter tolden som et onde — herom skal der ikke være tvivl — men i politik må der ofte vælges mellem onderne, hvis man vil undgå en uheldig valutaudvikling eller arbejdsløshed. Og hvis vi skal vælge mellem en forholdsvis beskedne anvendelse af toldpolitikke foranstaltninger på den ene side og importforbud eller høje forbrugsafgifter på den anden side, er vi tilbøjelige til at foretrække en toldpolitik; det kan kun være utidssvarende synspunkter, som kan retfærdiggøre det modsatte, hvor man sluger kamelen og udsier myggen, som det skete i fjor, da omsætningsafgiften på beklædningsvarer blev indført.

Ud fra disse synspunkter har det konservative folkeparti erklæret sig villigt til at medvirke til en almindelig reform af vor toldlovgivning; vi anser det dog for rig-

tigst, at en sådan ændring udskydes, indtil resultatet af de nordiske forhandlinger om fælles nordiske toldsats er afklaret, og vi tror, at en sådan udskyden er mulig, når det presserende tekstiltoldproblem har fundet sin løsning.

Tekstil- og beklædningsindustriens forhold er nemlig efter vor opfattelse så specielle, at de berettiger en isoleret løsning af disse to industriers toldproblem.

Det er jo en kendt sag, at væggtoldsatsene på dette område er mere forældede end noget andet sted, fordi varerne i de sidste 20 år har udviklet sig således og moderne har forandret sig så meget, at de gældende sats er alle tilfælde er ganske irrationelle. Dette indrømmes vistnok også fra alle sider. Det er ganske urimeligt, at den dyre og lette vare er underkastet en lavere told end den billige og tunge — det er i hvert fald ikke særlig demokratisk. Hertil kommer, at varer, vi slet ikke kendte, da tekstiltoldsatsene blev fastsat, siden har fået en voksende betydning. Det kan ikke være rimeligt, at de dyre og lette nylonvarer er lavere fortoldet end de egentlige kunstsilkevarer. Mange andre eksempler kunne nævnes; tilsammen giver de anledning nok til nu at søge en ændring på dette toldområde.

Men hertil kommer yderligere, hvilket også må tages i betragtning, at de gældende deponeringsordninger, selv efter de stedfundne lempelser, er uheldige. Deponeringsordningerne har i en overgangstid haft deres betydning. Det har været en klog foranstaltning ved overgang fra importrestriktionerne til friere handelsformer, men vi kan ikke komme uden om, at de især under de nuværende kapitalfattige forhold med høj rente og dårlige lånemuligheder giver den kapitalstærke en urimelig fordel på den kapitalsvages bekostning.

Mit parti har derfor fra første færd fremhævet og anset det for nødvendigt, at den ordning, vi nu nåede frem til på det toldpolitiske område, muliggjorde en ophævelse af deponeringsordningerne, som så stærkt vender sig imod de små og de unge virksomheder. Da deponeringsordningernes ophævelse samtidig medfører, at vor liberaliseringsprocent vil stige væsentligt, har vi selvsagt betragtet dette som en yderligere fordel.